

N. ΣΟΖΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ.— Βσεβολδὸ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυᾶ.— Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ἰσπανικὸν διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτειαί Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστόρησις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετανίας, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἰκανῆ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Ἄρτεμις, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμχανοῦσα ἐκ τῶν εἰλικρινῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων, δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῆ τῆς πάλης πρὶν ἢ μάθῃ τὸ μυστικὸν τῆς νεανίδος. Ἡρπασεν αἰφνης αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ προσηλοῦσα τοὺς διαπεραστικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν ἀγνῶν τῆς ἀντιζήλου τῆς :

— Ἔστω ! εἶπεν, ὑπῆρξες τυφλὴ καὶ δὲν ἐνόησες ὅτι περιπαθῶς ἠγαπήθης ἢ ἀρνηθῆς ὅμως ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Διδιέ :

— Ἐγώ, κυρία ! ἀνέκραξεν ἡ Κλο-

τίλδη φοικιῶσα, ὡς εἰ ὄφρις ἔδηξεν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

— Ἀπάντησον ! ἀπάντησον ! μὴ ζήτησης νὰ καλύψῃς τὴν ἀλήθειαν διὰ ψεύδους, τὸ ὅποιον δὲν θὰ πιστεύσω. Ἐμάντευσά σου καὶ ἠθέλησα νὰ σὲ κάμω νὰ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ αὐξήσῃ ὁ ἔρωσ οὗτος ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἤδη ὅτε ἀκουσίως σου ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη, ἀν ἦσαι ἐντιμὸς κόρη, καθήκον ἔχεις νὰ μὴ ἴδῃς πλέον τὸν Διδιέ.

Δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειὰς τῆς Κλοτίλδης ἠσχύνετο βλέπουσα τὸ ἀγνὸν τῆς καρδίας τῆς μυστικὸν περιῦβριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀλαζόνης καὶ ἀπειλητικῆς ἐκείνης γυναικός. Ἐπασχεν ἐν τῇ αἰδῷ αὐτῆς, ὡς εἰ ἡ βάρβαρος χεὶρ στρατιώτου εἶχε διασχίσει αὐτῆς τὴν ἐσθῆτα. Τὸ τῆθος αὐτῆς βιαίως ἔπαλλε, τὰ χεῖλη τῆς πεισματωδῶς ἐκινουῦντο κατώρθωσεν ὅμως νὰ εἴπῃ διὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἐχετε ἄδικον, κυρία, ὑποπτευομένη ὅτι ψεύδομαι. Δὲν ἔβλεπον καθαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ὅτι με ἐφωτίσατε. Ἀφοῦ ἀκουσίως διετάραξα τὸν οἶκόν σας, ὀφείλετε νὰ με συγχωρήσετε, ὅταν φεύγω διὰ παντός. Ἀπεδέχθην τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου Διδιέ, πρὶν μοὶ ὑποδείξετε τὸν δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὸν κίνδυνον. Μετανοῶ καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σας, κυρία.

Λάμπρις χαρὰς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κομήσσης Ἄρτέμιδος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ ἐνίκησε τὸν ἔρωτα τῆς Κλοτίλδης ἀντιτάσσουσα αὐτῇ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς νεανίδος. Ἐχώρισεν ἤδη τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ δὲν εἶχε πλέον ἀντίζηλον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ ναοῦ, αἱ δύο γυναῖκες ἤκουσαν κρότον ὅμοιον πρὸς τὸν κρότον λίθου ἀποχωριζομένου βιαίως, ἠκούσθη δὲ φωνὴ γλυκεῖα, ἀλλὰ σταθερά, λέγουσα :

— Κλοτίλδη, μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν κυρίαν δὲ Μονσενύ σὲ ἀπατᾷ !

Ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Κλοτίλδη ἐσιώπων ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ νάνος ἐπῆδησεν ἐν μέσῳ τοῦ φωτεινοῦ κύκλου τῆς δαδός νεανίας ἠκολούθει αὐτόν ἦτο ὁ Διδιέ, τὸν ὅποιον ὁ Μουσερόν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς προσωρινῆς αὐτοῦ φυλακῆς.

Ὁ νεανίας προεχώρησε μειδιῶν πρὸς τὴν Κλοτίλδην :

— Ἡ κυρία δὲ Μονσενύ ἔγεινεν αἰφνης, δεσποινίς, δι' ὑμᾶς φίλη καὶ θέλει νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῶν παγίδων. Θὰ σὰς εἴπῃ ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος νεανίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία θὰ σὰς ἔβλαπτε καὶ θὰ σὰς προσέβαλεν.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τολμῶσα ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπὸν ! σὰς βεβαιῶ ἐγώ, ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Ἄρτέμιδος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἂν σὰς τείνῃ τὴν χεῖρα, εἶναι χεὶρ ἐχθρᾶς. Δὲν θὰ τολμήσῃ, παρόντος ἐμοῦ, νὰ εἴπῃ ὅτι μετ' ἐμοῦ διατρέχετε κίνδυνον. Σπεύδει νὰ σὰς ἰδῇ φεύγουσαν τοῦ πύργου, ἀλλὰ μόνην καὶ ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Τί τὴν μέλλει διὰ τὴν τύχην μιᾶς ἀγνώστου; Ἄλλ' ἐγὼ θέλω νὰ συμπληρώσω τὸ ἔργον μου. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔσωσα. Κλοτίλδη, εἶπατέ μοι, ἂν δὲν ἀνεγνώσατε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος;

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεμακρύνθη ἐνστικτικῶς τῆς κομήσσης καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὴν τοῦ Διδιέ.

Ἡ Ἄρτεμις, ὡχρὰ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὑπέλαβεν :

— Λησμονεῖτε ὅτι εἶμαι κυρία τοῦ πύργου Μονσενύ δὲν θὰ ἐξέλθετε, ἀλλὰ θὰ κρατηθῆτε ὅμοι.

Ὁ Διδιέ προεχώρησε πρὸς αὐτὴν μεθ' ὕφους ἀπειλητικῆς :

— Ὑπερήφανος καὶ ἐντιμὸς εὐγενῆς, θὰ τολμήσῃς νὰ ἐγειρῆς τὴν χεῖρα ἐναντίον γυναικός :

— Γυναικός ! ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας Ἄλλ' εἶσθε ἐχθρὰ καὶ ἔχει τις τὸ δικαίον νὰ καθιστᾷ τοὺς ἐχθροὺς του ἀνικὰ νὰ τον βλάψωσιν.

Ὁ Μουσερόν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μακρὸν σχοινίον.

— Ἔστω! ὦρατε ἀνεψιέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις, καταχράσθητι τῆς ἰσχύος σου, ἂν τολμᾷς! ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν. Ἐξω φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινός μου Βερνάρ μετὰ τοῦ Οὐρβαίν και Ὁνωρίου Πιρόν, αὐτοὶ δὲ οἱ γενναῖοι ἀνθρώποι μόνον εἰς ἐμὲ ὑπακούουσι. Μόνη ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐλευθερώσω τὴν προστατευομένην σου.

Ὁ Διδιέ, ἀπελπὶς καὶ ἐννοῶν τὴν ἀδυναμίαν του, ἐπείζε διὰ τῶν χειρῶν τὸ καῖον μέτωπόν του, ἐνῶ ὁ Μουσερόν, πάντοτε μειδιῶν, ὠλισθήσε πρὸς τὴν κλίμακα, ἧς αἱ σειόμεναι βαθμίδες ἐστηρίζοντο ἐπὶ ξυλίνων δοκῶν, ἐφθαρμένων καὶ τούτων ἐκ τῆς ὑγρασίας, καὶ ἐπὶ πετρῶν, θεμιμένων ἐντὸς τῶν σχισμῶν τοῦ τοίχου.

— Λοιπόν, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα, ἀπειλεῖτε ἔτι; Ἐκδικηθῆτε λοιπόν! περιμένω!

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Διδιέ βλέμμα ἱκετευτικόν, ὑπομιμνήσκον αὐτῷ τὸ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ θεοῦ του ὀφειλόμενον σέβας.

— Κυρία, εἶπε συντετριμμένος ὁ ἀτυχὴς νεανίας, εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας. Πᾶσα ἄλλη γυνὴ θὰ ὑπόπλαγχνίζετο δύο ἀθώας καρδίας ἀγαπωμένας καὶ μὴ ζητούσας εἰμὴ τὴν ἐλευθερίαν. Ὑπάρχει λοιπόν ἀπαισία χαρὰ εἰς τινὰς ψυχὰς νὰ βλέπωσι τοὺς ἄλλους νὰ πάσχωσι ἐγνώρισα παιδιά κόπτοντα τὰς πτέρυγας πτηνοῦ καὶ ἀποσπῶντα τὰ πτερά του. Τοῦτο διεσκέδαζεν αὐτὰ. Ἐν τούτοις εἴσθε γυνὴ νέα καὶ ὦραία! Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἀγγελικόν, ἡ ψυχὴ σας ἀρὰ γε εἶναι δαίμονος; Εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σας φαίνεται τὸ δηλητήριον τοῦ μίσους. Τὸ ἐννοῶ τὸ μῖσος τοῦτο. Λοιπόν καταγγείλατέ μας, κυρία! Ὅθ' ὑποστῶμεν τὸ πεπωμένον μας.

Ἡ κόμησσα ἠτένισεν αὐτὸν ὑπερηφάνως καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ὁ νεανίας ἀγωνιῶν ὤρμησε καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος:

— Κυρία, ἀνέκραξε, πρὶν διαπράξετε αὐτὴν τὴν ἀνανδρίαν, παρατηρήσατε τὰ ἀγάλματα τῶν γενναίων ἐκείνων ἵπποτων καὶ τῶν εὐγενῶν πυργοδοσποινῶν, αἵτινες κοιμῶνται εἰς τοὺς τάφους των. Πάντες οὗτοι οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ἐντιμοὶ καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς τιμῆς, πᾶσαι αὐταὶ αἱ δέσποιναι ἦσαν φιλεύσπλαγχοι καὶ πισταί. Ἐκείνη, ἡ Ἰωάννα, διετήρησε πολιτορίαν, ἐνῶ ὁ Γουεράν δὲ Μονσενὺ ἐμάχετο εἰς τὴν ἀγίαν γῆν. Ἐκείνη, ἡ Γερτρούδη, ἐπώλησε τὰ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ὑπάρχοντά της, διὰ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐμίρην Νούρ-Ἐδδὶν τὰ λύτρα τοῦ συζύγου σας Οὐμβέρτου. Αὐτὰ τὰ εὐγενῆ πρόσωπα δύναμαι νὰ τ' ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Ἡμεῖς ὁμως, κυρία, καταβιβάζετε τοὺς ὀφθαλμοὺς διερχομένη ἐνώπιον αὐτῶν

Ἡ Ἄρτεμις, καίτοι τεταραγμένη ἐκ τῆς σήμου ἐκείνης ἐπικλήσεως, ἀπεσπᾶσθη

ταχέως τοῦ Διδιέ καὶ προχωροῦσα ἀνήλθε τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἦν συσπειρωμένος ὁ Μουσερόν. Ἡ Σεβρέτη ἠκολούθει αὐτὴν τρέμουσα.

Ἐν τούτοις ἡ κόμησσα ἠσθάνετο τὰς βαθμίδας κλονιζομένης ὑπὸ τοὺς πόδας της ἔστη δὲ πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιτος. Μία βαθμὶς κατέρρευσεν ὀπισθεν αὐτῆς, τρεῖς δ' ἄλλα, ὀλίγον ὑψηλότερα, καταπεσοῦσαι ἐπίσης, παρεκώλυον αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ: Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Διδιέ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— ὦρατε ἀνεψιέ! δὲν θὰ σώσης τὴν νεανίδα αὐτὴν ἐκ τῆς πυρᾶς, ἥτις τὴν ἀναμένει καὶ θὰ καταστραφῆς μετ' αὐτῆς. Μὴ μὲ αἰτιαθῆς ποτὲ διὰ τὸ κακὸν πεπωμένον σου. Χάριν τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας, σὲ εἰδοποίησα.

— Ἡ Κλοτίλδη εἰς τὴν πυράν! καὶ διατί; ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ νεανίας.

— Διδιέ, ἂν σέβασαι τὴν καταγωγὴν σου, καὶ τὸν Θεόν, θ' ἀπομακρυνθῆς μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς ταύτης καὶ θὰ σοὶ συγχωρήσωμεν τὸ παράπτωμά σου.

Ὁ Διδιέ ἠτένισε τὴν Κλοτίλδην, οἶον εἰρωτῶν αὐτὴν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπήντησεν:

— Εἶμαι Οὐγονότη.

— Διδιέ, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἀποδιώξέ την ἐκ τῆς καρδίας σου, ἐγκατάλειψον αὐτὴν.

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὁ Διδιέ: ὅσον περισσότερο εἶναι δυστυχὴς καὶ προγεγραμμένη, ὅσον περισσότερο κινδυνεύει, τόσο μᾶλλον τὴν ἀγαπῶ!

— Καταδικάζεις σεαυτὸν! ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις ἀκαμπτος.

— Μπᾶ! μὴ φοβῆσθε τίποτε, κύριε Διδιέ, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ Μουσερόν: ἡ κυρία οὔτε ν' ἀναβῆ, οὔτε νὰ καταβῆ δύναται πλέον. Ὅσον διὰ τὸν θεράποντα αὐτῆς δὲν θ' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν της. Διεφύλαξα δὲ ἡμᾶς ἄλλην ἐξοδὸν ἢ τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινος Βερνάρ. Ἐκ τῆς τελευταίας πλημμύρας διερράγη ὁ τοίχος τοῦ ἐσω-νάρθηκος καὶ διὰ τοῦ ρήγματος ἐκείνου θὰ ἐξέλθωμεν.

— Ἄλλην ἐξοδὸν! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα κατάπληκτος, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ νάνου ἐπεφάνη κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἧς αἱ πέτραι ὀλονὲν ἀπεσπῶντο, χάρις εἰς τὴν ὑποχθόνιον ἐργασίαν τοῦ διαβολικοῦ ἐκείνου πλάσματος.

Ἡ Ἄρτεμις δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν κίνδυνον, διεννοεῖτο μόνον πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Διδιέ καὶ τὴν Κλοτίλδην νὰ φύγῃσιν ὁμοῦ ἐκ τοῦ πύργου.

Ἡθῆλσε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἀπεπνίγετο.

— Διατί νὰ κουράζεσθε, κυρία; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μουσερόν. Ἡ φωνὴ σας δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν θεραπόντων σας.

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ἡ Σεβρέτη, διατάξατε τὸν Βερνάρ καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ μὴ καταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, οἰονδήποτε κρότον καὶ ἂν ἀκούσῃ;

— Εἶν' ἀληθές! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα ἀπελπὶς.

— Ἄν συρίζετε τρεῖς διὰ τῆς ἀργυρᾶς συρίκτρας σας, προσέθηκεν ἀπερισκέπτως ἡ νάνος.

— Ἀνόητος! εἶπεν ὁ Μουσερόν ἀγρίως ἀτενίζων τὴν ἀδελφὴν του.

Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἄρτεμιδα: τὸ μέτωπον αὐτῆς ἀπήστραψεν, ἤρπασε τὴν συρίκτραν καὶ ἐσύριξε τρεῖς.

— Δὲν θὰ μὲ νικῆσωσιν αὐτοί, ἐσκέφθη, δὲν θὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ φύγῃσιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ καταθέσεις τοῦ συμβούλου Πουπεριώφ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐνυπολήπτων μαρτύρων, ἐν ταῖς κυριωτέραις λεπτομερείαις συνεφώνουν ἐντελῶς πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ Καρτονακή. Ἄλλὰ καὶ τί ἄλλο ἠδύναντο νὰ καταθέσωσιν οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, μένοντες αὐστηρῶς εὐσυνείδητοι καὶ ἀπαθεῖς;

Ἐκ τῶν δοθεισῶν ἀπαντήσεων παρὰ τῶν μαρτύρων τούτων, ἡ προσωπικότης τῆς Εἰρήνης ἐξήρχετο ἐντελῶς ἀμειπτος: εἰκονίζετο παρ' αὐτῶν ὡς γυνὴ τιμία, ἀγαπῶσα καὶ ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ συζύγου της μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βίου του. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κηλὶς ὑποψίας προσήφθη, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ ἀγαθὸν ὄνομά της, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Πλάτωνα.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀπαντας τοὺς οἰκέτας τοῦ μακαρίτου, ὡς καὶ τὸν γραμματέα, ἀκολούθως δὲ καὶ τὸν θαλαμηπόλον Δαμιάνον.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεταξὺ τῶν συζύγων Βελτιστσεφ καὶ τοῦ Πλάτωνος σχέσεων, οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι οἱ σύζυγοι ἔζων ἡγαπημένα, ὅτι δὲν παρετήρησαν ποτὲ διένεξιν, ὅτι ὁ κύριος μόνος του διέθετε τὰ τοῦ οἴκου, τὴν δὲ κυρίαν, ἂν καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀλλ' ὁμως τὴν ἐκρατοῦσε ἔς τὸ χέρι, καὶ δὲν τῆς ἔδινε ἐλευθερίαν, ὅτι ὁ Πλάτων Βασιλεγεβιτς ἔθεωρεῖτο πάντοτε ὡς οἰκιακὸς ἀνθρώπος καὶ συγγενὴς καὶ ἦτο πολὺ οἰκεῖος πρὸς τὴν κυρίαν, ἔμενε εἰς τὰ δωμάτια της μέχρι προκεχωρημένης ὥρας, ἀλλ' ὅτι ὁ μακαρίτης ἐθεώρει αὐτὸν ὡς συγγενῆ του, δὲν ἔβλεπεν εἰς τοῦτο ἐπιληψιμὸν τι καὶ δὲν ἐζηλοτύπει τὴν σύζυγόν του, τοῦλάχιστον αὐτοὶ οὐδέποτε ἐγένοντο μάρτυρες παρομοίου εἶδους σκηνῶν μεταξὺ τῶν κυρίων των καὶ δὲν δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ἂν

εἰς τὰς σχέσεις τῶν κατηγορουμένων ὑπάρχει τι ἐπιλήψιμον.

Ὅταν ἐπροτάθη τῷ Πλάτῳ νὰ ἐκφράσῃ ἂν ἔχη τι ἐναντίον τῶν καταθέσεων τούτων, οὗτος δι' ἐντελῶς ἠρέμου καὶ εἰλικρινοῦς ὕφους ἐδήλωσεν ὅτι πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ, ὅτι ἐφέρετο πράγματι πολὺ οἰκειῶς πρὸς τὴν Εἰρήνην Βορῖσοβαν, ἀλλ' ἡ πηγὴ τῆς οἰκειότητος ταύτης ἦτο ἀγνωστάτη καὶ ἀπέρρεεν ἐξ αὐτῶν τῶν συγγενικῶν σχέσεων. Ἄλλως τε, ὁ τῶσον φρόνιμος καὶ πρακτικὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, γνωρίζων πολὺ καλὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐφαντάσθη ὅτι εἰς τὰς σχέσεις ταύτας ἠδύνατό ποτε νὰ ὑπάρχῃ ἐπιλήψιμόν τι. Ἡ Εἰρήνη εἴσιγα. Ἐκάθητο ἔχουσα προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ δάπεδον καὶ ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός.

Ἡρωτήθη ὁ Δαμιανός, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου ὁ κατηγορούμενος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε γευματίσει ἔμμε. ἐπεθεβαίωσεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Ποῖος ἔμαθε πρῶτος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς;

— Ἐγώ. Διότι ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ σπουδαστήριον γιὰ νὰ τὸν ζυγνήσω, γιὰτι εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ἀναπαύεται μετὰ τὸ γεῦμα, εἶδα ὅτι ὁ ἀφέντης ἦτον ἀποθαιμένος ὑπέθεσα ἔς τὴν ἀρχήν, πῶς ἐλιποθύμησε, κ' ἐφώνασα τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα ἐπῆγα καὶ τὸ ἀνέφερα τῆς κυρίας.

— Εἰς ποῖαν θέσιν ἦρατε τὴν κυρίαν σας, ὅταν ἐμβῆκατε εἰς τὸ δωμάτιόν της;

— Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐκοιμάτο... Τὴν ἦρα πεσμένην ἔς τὸν καναπέ, καὶ σκεπασμένην μὲ τὸ σάλι.

— Πῶς ἐδέχθη ἡ κυρία τὴν εἰδησιν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς; ἠρώτησεν ὁ συνήγορος τοῦ Βελτιστοσεφ, τὴν ἐδέχθη ἡσύχως, ὡς τάχα νὰ τὸ ἐγνωρίζε προτύτερα;

— Πά, πά, πά! Ὁχι! μετὰ πεποιθήσεως ἠρνήθη ὁ Δαμιανός ἔς τὴν ἀρχὴν μάλιστα, σὰν ἀπὸ ὕπνου, δὲν ἐνοοῦσε, τί τῆς λέγω «ποιός, λέει, ἀπέθανε; ὁ σύζυγος; γιατί; ἀδύνατο». Αὐτὸ μοῦ εἶπε, καὶ ἔπειτα μὲ διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ὅταν τὴν ἔφερα καὶ εἶδε τὸν ἀφέντην, ἐπρόφθασε μονάχα νὰ εἰπῇ, «τὸ γαστρό, γλῆγορα, καὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς!» κ' ἐλιποθύμησε καὶ ἔμεινε!

— Ὡστε, σὰς ἔστειλε νὰ καλέσετε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς;

— Μάλιστα: ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπῆγα νὰ τὸν φέρω, ἀλλὰ δὲν τὸν ἦρα ἔς τὸ σπίτι του.

— Ὅταν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἐπανηλλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸ ἐσπέρας ἤδη, ἐξηκολούθησεν ὁ συνήγορος, τίς πρῶτος ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου;

— Πάλιν ἐγώ.

— Καὶ πῶς ἐδέχθη τὴν εἰδησιν ταύτην;

— Δὲν μ' ἐπίστευε. «Τί μωρολογεῖς, παληόγερε», μοῦ λέγει, «δὲν εἶνε δυνα-

τόν!» Αὐτὰ μοῦ εἶπε, μὰ τὸν Θεό! κ' ἔτρεξε ἀμέσως ἐπάνω.

Ἡ ἀκόλουθος ἐρώτησις ἐγένετο εἰς τὸν Δαμιανὸν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως:

— Εἶδατε τὸν κατηγορούμενον, ἠρώτησεν ὁ κατήγορος, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξήρχετο τοῦ σπουδαστηρίου, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ;

— Τὸν εἶδα μάλιστα ἐκεῖνην τὴν ὥρα ὠδηγοῦσα τὸν γραμματικὸν εἰς τοῦ ἀφέντην, καὶ ἀπαντήσαμε τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς εἰς τὴν σάλα, κ' ἐκεῖνος μὰς ἐσταμάτησε καὶ μὰς εἶπε, πῶς: «ὁ κύριος κοιμάται, λέει, καὶ μὴ θορυβεῖτε!» Κ' ἐμεῖς ἐγυρίσαμε πίσω...

— Ἐκεῖνην τὴν ὥραν δὲν παρετηρήσατε ἂν εἶχε τίποτε εἰς χεῖράς του ὁ κατηγορούμενος; ἐξηκολούθησεν ὁ εἰσαγγελέως.

— Παρετήρησα: ἐκρατοῦσε ἓνα μικρὸ βαλιζάκι τῆς κυρίας.

— Ἦτο ἄδειο αὐτὸ τὸ βαλιζάκι;

— Ὁχι, θαρρῶ πῶς ἦτο σφικτὰ γεμισμένο.

Μετὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἠγέρθη αὐθις ὁ φὸν Σνίτσηλ.

— Εἰπέτε μου, ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν μάρτυρα, ὅταν πρωτοεμβῆκατε εἰς τὸ σπουδαστήριον, παρετηρήσατε καμμίαν ἰδιαιτέραν τινα ἀνωμαλίαν, ἴσως εἰς τὰ τὰ ἐπιπλα τίποτε, εἰς τὰ χαρτιά; ἴσως τὸ ταμεῖον, ἢ τὰ συρτάρια τῶν τραπεζῶν ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ τραβηγμένα;

— Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦτον! μετὰ πλήρους βασιμότητος ἐπιστοποίησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅλα ἦτον ἐν τάξει καὶ εἰς τὴν θέσιν των ὅπως πάντοτε.

Ἡ κατάθεσις τοῦ γραμματέως ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ Δαμιανοῦ.

Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Πλάτωνος κατέθεσεν, ὅτι εἶδε τῶντι ὅτι ὁ κύριός του ἔθεσε σάκκον τινα ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὅταν ἀνεχώρει ἐκ τοῦ ἐξαδέλφου του, ἀκολούθως ὅμως δὲν ἔδωκε προσοχήν, διότι ἦτο καὶ σκότος ἤδη. Διηυθύνθησαν δὲ τότε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν Σεργιέεβαν καὶ ἐκεῖθεν, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς κατέθεσεν ὅτι ὁ κύριός του, ἐφ' ὅσον ἐνθυμεῖται, ἦλθε ἐσπέρας τινα, φέρων δερμάτινόν τινα σάκκον, ἀλλὰ, τοῦτο συνέβη, ἐφρόνει, ὄχι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἀργότερον, πότε ὅμως ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμεῖτο τώρα, μετὰ παρέλευσιν τόσοσιν καιροῦ.

Κατόπιν τοῦ μάρτυρος τούτου, ὤφειλε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς ἐξέτασιν ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ὁ εἰσηγητὴς ἀνήγγειλεν ὅτι αὕτη, ἔνεκα δεινῆς νόσου, δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἢ δὲ περὶ τῆς ἀσθενείας της πραγματικότης, ἐπιστοποίηθη ἐγκαίρως παρὰ τῶν ἰατρῶν.

Ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου του δὲν ἦτο νέον διὰ τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτς. Ἐγνωρίζεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ κλινῆρης περὶ τὰς ἐξ ἡδὴ ἐβδομάδας, ἀλλ' ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα πρὸς τὴν ὁμοίαν, μετὰ τὸ πέρας τῆς προκαταρκτικῆς ἀνακρίσεως, ἐ-

δόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐπισκέπτεται ἐν τῇ φυλακῇ τὸν γαμβρὸν της, δὲν τῷ εἶγεν εἰπεῖ τὴν φύσιν τῆς νόσου τῆς Λιουδμήλας. Φοβουμένη μὴ παραξῆ καὶ πικράνη αὐτόν, τῷ ἀνήγγειλε μόνον, ὅτι ἦτο κρυολόγημα, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀρκετὰ σοβαρὸν, ἀλλ' ἤδη, δόξα τῷ Θεῷ, περιῆλθεν εὐτυχῶς εἰς εὐάρεστον σημεῖον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Βελτιστοσεφ, καίτοι ἀνησυχεῖ περὶ τῆς ὑγείας της, ἐν μέρει ὁμως ἦτο νύχαριστημένος, διότι ἡ Λιουδμήλα, χάρις εἰς τὴν ἀσθενείαν της, θ' ἀπηλάσσετο τῆς θλιβερᾶς ἀνάγκης νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἴδῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ κατηγορουμένου παραπλεύρως τῇ Εἰρήνῃ.

Τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὴν περὶ τῆς ἀσθενείας δῆλωσιν τῆς μάρτυρος, καὶ εὐρίσκον ὅτι ἡ κατάθεσις αὐτῆς ἐνεχεῖ οὐσιώδη σημασίαν, προσδιώρισε, ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κατάθεσις, ἢ δοθεῖσα εἰς τὴν προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ προεσεχές:

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

SABIE DE MONTEPIEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἄφου ἡ Ἰωάννα περὶέγραψε μετὰ τῆς μεγίστης λεπτομερείας τὸν γέροντα, ὁ ἀνακριτὴς ἐπληξε τὸ μέτωπον, ὡς ἀνθρώπος ἀναζητῶν τι ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπεν:

— Ματθαῖε, αὐτὴ ἡ περιγραφή σου ἐνθυμίζει τίποτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Καὶ τί;

— Κάτι τι... τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἐμπορῶ νὰ εὔρω τώρα.

— Αὐτὴ ἡ περιγραφή δὲν μοῦ εἶναι νέα. Μοῦ ὑπεβλήθη καὶ ἄλλοτε;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ὁχι, κύριε ἀνακριτά.

— Ματθαῖε;

— Κύριε ἀνακριτά.

— Φέρετέ μου τὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποῖαν ἔστειλαν πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς χωροφυλακῆς, περὶ τῆς τελευταίας ἀποδράσεως ἀπὸ τῶν εἰρκτῶν τῆς Βρέστης.

— Ἀμέσως, κύριε ἀνακριτά.

Ὁ γραμματέας, ἐρευνήσας ἐν τινι χαρτοφυλακίῳ, ἀνεῦρε τὴν ζητηθεῖσαν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ

ὅστις ἀνέγνω αὐτὴν ταχύτατα, εἶτα τρίτων τὰς χεῖρας ἀνέκραξεν :

— Εἶναι ἐκεῖνος !... εἶναι ἐκεῖνος !... ἡ περιγραφή εἶναι ἡ αὐτή !... Ὅλα συμφωνοῦν, ὡς καὶ ἡ μεγάλη νάρκωσις τῶν ποδῶν μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν... Δεσποινίς, ὁ γέροντας κατεργάρας καλεῖται Ἀνσέλμος Ἰακάνδος καὶ κατεδικάσθη εἰς κατανγκαστικά ἔργα ἰσοβίως τῷ 1823 ὑπὸ τοῦ κακουργοδικείου τῶν Ρενῶν, ἐπὶ νυκτερινῇ κλοπῇ διὰ ῥήξεως, ἐν οἰκίᾳ κατφκειμένη, καὶ ἐπὶ ἀποπειρᾷ δολοφονίας, ἀπέδρα δὲ πρὸ ἐξ ἑβδομάδων ἀπὸ τῶν εἰρκτῶν τῆς Βρέστης. Εἶναι εἰς τῶν μάλλον ἐπικινδύνων κακούργων... Βλέπετε, δεσποινίς, πῶς εἶναι ὠργανισμένη ἡ ἀστυνομία ;...

— Θεέ μου !... ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα... Εἰς δραπέτης τῶν εἰρκτῶν !...

— Πράγματι.

— Καὶ διενυκτέρευσε ἐν τῷ οἴκῳ μου !... καὶ εὐρέθη μόνη μετ' αὐτοῦ !...

— Ὑπῆρξατε πράγματι εὐτυχής, ἀφοῦ δὲν ἐξυπνήσατε τὸ πρῶτὸ μὲ κομμένον τὸν λαιμόν !... Καὶ θὰ ἦτο μεγίστη ζημία !... εἰς τόσον ὠραῖος λαιμός !... Ὁ ὠραιότερος λαιμός τοῦ κόσμου !... μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἰξεύρω ἂν δύνανται νὰ παραβληθοῦν οἱ λαιμοὶ τῶν τριῶν Χαρίτων, τῶν χαριτωμένων ἐκείνων ἀδελφῶν... κατὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν λευκότητα...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ κύριος Βασελέ ἔτριψε τὰς χεῖρας, ὡς ἔπραττε συνήθως ὅτε ἦτο εὐχαριστημένος, εἶτα ἠρώτησεν :

— Εἶπετε, νομίζω, εἰς τὸν κατεργάρον ἐκεῖνον νὰ μένη ἐν Θιλ-Σατίλ, εἰς τὴν διάθεσίν σας ;

— Ναί, κύριε.

— Λοιπὸν ;

— Ἐφυγεν εὐτυχῶς.

— Δυστυχῶς, πρέπει νὰ εἰπῆτε...

* Ἄν ἦτο ἀκόμη ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, εἰξεύραμεν ποῦ νὰ τὸν συλλάβωμεν.

— Ἴσως ἐπιστρέψῃ.

— Ἀμφιβάλω.

— Ἄλλᾳ, ἂν ἔλθῃ, τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Ἐχετε ὑπηρετάς, δεσποινίς ;

— Πολλοὺς καὶ ἀφρωσιωμένους.

— Ἄν λοιπὸν ἐπανεέλθῃ ὁ κατεργάρας ἐκεῖνος, διατάξατε νὰ τὸν συλλάβουν ἀμέσως καὶ νὰ τὸν δέσουν χεῖρας καὶ πόδας. Ρίψατέ τον ἐν τινὶ τῶν ὑπογείων ἄς τὸν φρουροῦν ἐκεῖ δύο τῶν ἀνθρώπων σας, καὶ πέμψατε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσετε τὴν χωροφυλακὴν.

— Ἄλλᾳ ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ, δύναται νὰ διαπράξῃ καὶ ἄλλα κακουργήματα.

— Ἐὰ εἰδοποιήσω σήμερον πάντα τὰ ἀποσπάσματα τῆς χωροφυλακῆς περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ἀνσέλμου Ἰακάνδου, καὶ σας ἐγγυῶμαι ὅτι, ὅσον γέρον λύκος καὶ ἂν ἦναι, δὲν θὰ μᾶς διαφύγῃ. Μένετε λοιπὸν ἡσυχος, δεσποινίς, καὶ ὀφθαλμοί, ὡς οἱ ἰδιόκοί σας... οἱ ὠραιότεροι τοῦ κόσμου... ἄς κοιμῶνται ἄνευ ἀνησυχίας.

Μετὰ τοῦτο, ὁ φιλάρεσκος ἀνακριτῆς ὀσεκάλεσε τὴν Ἰωάνναν νὰ ὑπογράψῃ

τὴν ἀσήμαντον αὐτῆς κατάθεσιν καὶ ἀπέλυσε αὐτὴν.

Ἡ νεανίς, ἀφιχθεῖσα εἰς Θιλ - Σατέλ, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν Στεφάναν ὅτι ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Νικόλα ἦτο δραπέτης τῆς εἰρκτῆς. Ἡ Στεφάνα ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου. Ὁ δὲ δυστυχῆς Νικόλας ἐδέησε νὰ ὑποστῇ νέαν χάλαζαν ἐπιπλήξων...

ΜΕ'

Ἐν τῇ εἰρκτῇ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐτήρησε ἀκριβῶς τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν Λουκιανὸν ὑπόσχεσιν, ἀποστέλλων αὐτῷ καθ' ἐκάστην τακτικῶς δελτίον περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κυρίου Δεβεζαί, οὗ ἡ ὑγεία δὲν εἶχε πάθῃ, ὡς ἐφοβοῦντο.

Ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτοῦ, ὁ γέρον, ὡς ἔλεγε, ἤλπιζε ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἐλλείψει ταύτης, ἐπὶ τὴν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπερτάτου τούτου δικαστοῦ, ὅστις οὐδέποτε ἀπατάται.

Αἱ εἰδήσεις αὗται παρηγόρου μικρὸν τὴν τεθλιμμένην Μαγδαληνὴν.

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία τῶν δύο νέων ἐφαίνετο ὀριστικῶς συντριβεῖσα. Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀπαγγελθεῖσαν κατηγορίαν.

Ἐρωτηθεὶς ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου περὶ τῆς φοβερᾶς ἐνοίας τῶν λόγων τῆς Ἰωάννας Καλλιούε : Ἐνυμφεύθητε τὴν ἀδελφὴν σας !... ὁ Λουκιανὸς ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς τῆς κομῆσης Μαργαρίτας, τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἐνόησεν...

Ἄδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν τί συνέβη τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πτωχῆς νεανίδος. Τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς ἡμετέρας δυνάμεις.

Λέγομεν μόνον ὅτι ἡ νεανίς, βλέπουσα ὅτι καὶ μετὰ τὴν φοβερὰν ταύτην ἀνακάλυψιν ὁ πρὸς τὸν Λουκιανὸν ἔρωσ τῆς δὲν εἶχε σθεσθῆ, νομίζουσα δὲ τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀνόσιον, ἠθέλησε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς. Ὅθεν ἐζήτησε παρὰ τοῦ Λουκιανοῦ ν' ἀφίση αὐτὴν μόνην εἰς τὸν πύργον καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς Βιλλεδιού... Ἐζήτησε μάλιστα τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ὅπως ἀποσυρθῇ ἐν τινὶ μοναστηρίῳ καὶ διαμείνῃ ἐκεῖ ἄχρι τέλους τῆς δίκης.

Ὁ Λουκιανὸς οὐδὲν τούτων παρεδέχθη.

Ἀπέδειξε εἰς τὴν Μαγδαληνὴν ὅτι χωριζόμενοι οὕτω δημοσίᾳ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡσανεὶ ἐπεθεβαίου ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐνοχὴν τοῦ κυρίου Δεβεζαί. Ἐκαστος θὰ συνεπέβαινε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ θύματος ἀπεμακρύνετο μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ δολοφόνου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐνόησεν ὅτι ὁ Λουκιανὸς εἶχε δίκαιον καὶ συγκατετέθη νὰ ζῆ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ... οὕτινος ὑπῆρξε σύζυγος !...

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ δύο νέοι ἔζησαν, οὐχὶ ὡς ἀδελφοί, ἀλλ' ὡς ξέ-

νοι. Μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν ἔβλεπον ἀλλήλους, ἀπέφευγον ὡς ἄτιμον ἐγκλημα πᾶσαν ἄλλην συνάντησιν, πᾶσαν συνομιλίαν. Οὔτε βλέμματα, οὔτε μειδιάματα, οὔτε χειροσφιγξίμον ἀντήλλασσον.

Οὕτως, ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ θλίψει, ἦν ἐπέβαλεν αὐτοῖς ἐγκλημα ἀλλότριον, οὐδὲ κἂν τὴν κοινὴν παρηγορίαν εἶχον τῶν δυστυχῶν, οἵτινες εὐρίσκουσιν ἀνακούφισιν εἰς τὰ δεινὰ των, ὀμιλοῦντες περὶ αὐτῶν μετ' ἄλλων, συμμεριζομένων τὴν λύπην των.

Τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀφηγήθημεν, συνέβησαν τὴν ἐπιούσαν τῆς συλλήψεως τοῦ κόμητος καὶ ἐπομένως πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἰωάννας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς τὸν κόμητα ἐδόθη ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐν τῇ εἰρκτῇ τῶν ὑποδικῶν. Ὑλικῶς ἡ θέσις τοῦ γέροντος ἦτο ὑποφερτὴ. Ἄλλ' ἠθικῶς αἱ ἀγωνίαι του ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἃς οὐδεμία ἀνθρωπίνῃ δύναμις δύναται νὰ περιγράψῃ.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἤλπιζε ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι, καίπερ ἀθῶος, κατεδικάζετο ὑπὸ τῶν φαινομένων καὶ ὅτι πολλαὶ ἀποδείξεις ἦσαν κατ' αὐτοῦ... Ἡ ἀθώότης του ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀποδειχθῶσιν. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ βλέμμα, οὐδεμίαν ἔβλεπεν ἐλπίδα.

Εἰς καὶ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ ἐγίνωσκε τὴν ἀλήθειαν : ὁ Καλλιούε ἄλλᾳ καὶ ἂν ἔζη, καὶ ἂν προσήρχετο νὰ καταθέσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐπιστεύετο. Ἀπεναντίας θὰ συνελαμβάνετο καὶ θὰ κατεδικάζετο ὡς συνένοχος.

Κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τῆς καθείρξεως του, ὁ κόμης ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν ὡς ἀνὴρ. Ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ θέσις του, τὸ θάρρος του δὲν τὸν ἐγκατέλειπε.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, οὐδέποτε ἐσυγχώρησε ἑαυτῷ ὅτι ἠρνήθη εἰς τὸν Ἀρμάνδον Βιλλεδιού τὴν συγχώρησιν, ἦν οὗτος ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ ἰκετευτικῶς πρὶν ἀποθάνῃ.

Τὸ ἐγκλημα τοῦτο, ἐσκέπτετο, ὅπερ μὲ βρασανίζει ἀπὸ εικοσιπενταετίας ἤδη, πληθῶν σήμερον... Ἡθέλησε νὰ ἐκδικηθῶ... καὶ ἡ ἐκδικησις ἐπαναπίπτει ἠδὲ ἐπ' ἐμοῦ... Ὑπῆρξα ἀνοικτίρμων... καὶ τώρα θὰ ἦναι οἱ ἄλλοι ἀνοικτίρμονες πρὸς με... Εἶναι δίκαιον καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονῶμαι.

Ταῦτα ἐσκέπτετο ὁ κόμης, καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις διεδέχθη ἐπὶ τέλους ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀπελπισίαν.

Ἄλλ' ὑπῆρχε τι, ὅπερ τὸν ἐτάραττε τοῦτο δ' ἦτο τὸ ἀνεξίτηλον στίγμα, ὅπερ ἢ ἐπὶ κακουργοδικεῖου δίκῃ θὰ ἐνεκλόαπτεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἡ καταστροφὴ, ἧτις θὰ ἐπῆρχετο εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ Λουκιανοῦ.

— Θεέ μου !... ἐψιθύριζε, ἂν καὶ ὁ Λουκιανὸς πιστεύσῃ ὅτι ἐδολοφόνησα

τὸν πατέρα του! . . . ἂν τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσός του ἐξετείνετο καὶ ἐπὶ τῆς πτωχῆς μου Μαγδαληνῆς, τῆς συζύγου του! . . . ὦ Θεέ μου! . . . ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν! . . . Ὁ Λουκιανὸς μὲ γνωρίζει . . . εἰξέυρει ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἤμαι δολοφόνος! . . . Ἄλλως τε, θὰ τὸν ἰδῶ. . . Οὐδὲν θὰ τῷ ἀποκρύψω. . . Θὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς γέροντος. . . Δὲν θὰ τιμωρήσῃ τὴν Μαγδαληνὴν δι' ἄλλότριον ἔγκλημα.

Μία ἄλλη ιδέα ἐβασάνιζεν αὐτὸν ἐπίσης. . . Μάτην προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ποῖος ἠδύνατο νὰ τὸν καταγγείλῃ καὶ πρὸς τῆσαν σκοπὸν γεγονότα τόσοσιν παλαιά, ἃ μόνος αὐτὸς καὶ ὁ Καλλιουὲ ἐγίνωσκον, ἦλθον εἰς γνῶσιν τρίτου, καὶ πῶς αἱ κλειδὲς τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου εὐρέθησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ καταγγείλαντος αὐτόν.

Τὸν Καλλιουὲ οὐδὲ κἂν ὑποπεύετο, ἐξακολουθῶν νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀπόλυτον πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν του.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου, ἐν ᾗ ἐκρατεῖτο ὁ κόμης, ἠνεώχθη θορυβωδῶς, τρεῖς δὲ ἄνδρες ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς φλιας: ὁ δεσμοφύλαξ καὶ δύο χωροφύλακες, ἐλθόντες νὰ ζητήσωσιν αὐτόν, ὅπως τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Κύριοι, ἠρώτησεν ὁ κόμης συγκεκνημένος, θὰ μὲ συνοδεύσετε;

— Ναί.

— Δὲν νομίζετε ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν ἀρκεῖ;

— Ὅχι.

— Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν θ' ἀποπειραθῶ νὰ δραπετεύσω.

Οἱ χωροφύλακες δὲν ἀπήντησαν ἐνόμισαν ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον. . . Ἄλλως τε, ἠδύνατο νὰ λάβωσιν κἂν ὑπ' ὄψιν τὸν λόγον τῆς τιμῆς ἀνθρώπου κατηγορουμένου ἐπὶ δολοφονία; Ὁ κύριος Δεβεζαὶ βεβαίως τοὺς περιέπαιζεν.

Ὁ κόμης, ἰδὼν ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ἀπὸ τῶν ἀμειλίκτων ἐκείνων μηχανῶν τῆς ὑπηρεσίας, ἠναγκάσθη νὰ ὀδεύσῃ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐχόντων τὸ πυροβόλον ἐπ' ὤμου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχεν ἀπαγορεύσῃ ρητῶς νὰ θέσωσιν αὐτῷ χειροπέδας. Εἰς τῶν χωροφυλάκων, ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῇ τριαύτῃ παραβάσει τῶν συνθημάτων, ἀνέκραζεν.

— Πολὺ καλά! . . . ἀφοῦ τώρα ἀπαγορεύεται τὸ δέσιμο. . . δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τίποτα.

Ὅπως δὴποτε ὁ κύριος Δεβεζαὶ δὲν εἶχε δεδεμένους τὰς χεῖρας, καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ἡ εἰδησις τῆς συλλήψεώς του εἶχε διαδοθῆ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐν τῇ πόλει, ἔνθα πάντες ἐξετίμων αὐτόν, προξενήσασα μεγίστην συγκίνησιν. Οὐδεὶς ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐνοχὴν του. Πολλοὶ δὲ κατηγοροῦν τὸν εἰσαγγελέα ὅτι ἐνήργησε λίαν ἐπιπολαίως.

Αἱ οἶαι δὴποτε αὐταὶ κρίσεις ἦσαν λίαν παρακεκινδυνευμέναι, διότι ἀορίστως μόνον ἦτο γνωστὴ ἡ κατηγορία, καὶ αἱ λεπτομέρειαι αὐτῆς ἦσαν ἄγνωστοι.

Ὅπως δὴποτε πληθὸς, περιέργων συνω-

στιζετο ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ τῷ προθαλάμῳ τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαὶ θὰ ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἀνάκρισιν. Καὶ δὲν ἠπατήθησαν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ κόμης ἐφάνη ἐν μέσῳ τῶν δύο χωροφυλάκων. Ἐβάδιζε βραδέως καὶ μετὰ κόπου. Ἦτο κάτωχρος, ἀλλ' ἤρεμος, καὶ δὲν ἐταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματα.

Πάντες ἀνεξαιρέτως ἀπεκαλύφθησαν εὐσεβάτως κατὰ τὴν διάβασίν του. Τὸ δεῖγμα δὲ τοῦτο τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς συμπαθείας ἔχυσεν ὀλίγον βάλσαμον ἐπὶ τῶν αἱμασσουτῶν πληγῶν τοῦ κυρίου Δεβεζαί.

ΜΣ'

Τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Βασελέ.

Τὸ ἐκδηλωθὲν πρὸς τὸν δεσμώτην σέβας δυσηρέστησε τοὺς χωροφύλακας.

— Οἱ βλάκες, ἔλεγον οὗτοι, χαιρετοῦν, καὶ διατί; . . . τί θὰ ἔκαναν, ἂν ἔβλεπαν νὰ ἀπερνᾷ ὁ εἰσαγγελέας ἢ ὁ μοίραρχος;

Ἐπὶ τέλους, εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ.

Οὗτος ἐκάθητο ὀπισθεν τραπέζης ἐν ἀναπαυτικῇ ἔδρᾳ καὶ ἐπὶ μικροῦ στρογγύλου προσκεφαλαίου ἐκ πρασίνου μαροκινίου.

Εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου λίαν ἠύχαριστημένου. Τὴν προτεραίαν, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί, ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως, διεδραματίζετο πρόσωπον ὅλως δευτερεύον. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο μόνος καὶ κυρίαρχος, ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ἐν τῷ οἴκῳ του! . . . καὶ θὰ διεξήγαγε τὴν ἀνάκρισιν κατὰ βούλησιν.

Ἄγνοῦν, ἂν ὁ κύριος Βασελέ ἀντήλασσε τὴν ἔδραν αὐτοῦ καὶ τὸ πράσινον προσκεφάλαιον ἀντὶ θρόνου. . .

Ὁ γραμματεὺς ἐκάθητο παρὰ γραφεῖον ἐκ μέλανος ξύλου καὶ ἀπέναντι τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ματθαῖε, εἶπεν οὗτος, εἰσθε ἔτοιμοι;

— Ναί, κύριε ἀνακριτά.

— Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπόν. . . Κατηγορούμενε, πλησιάσατε.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐποίησέ τινα βήματα.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνέλαβεν ἦθος ἐπίσημον καὶ δι' ἰδιαιτέρας φωνῆς, ἧτις ἦτο συνήθης αὐτῷ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀνακρίσεων, ἠρώτησε:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Κάρλος Ἐρρίκος κόμης Δεβεζαί.

— Πόσων ἐτῶν εἰσθε;

— Ἐξήκοντα.

— Ποῦ ἐγεννήθητε;

— Ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί τὴν 10 Αὐγούστου 1780.

— Εἰσθε ἔγγαμος;

— Εἶμαι χῆρος.

— Ἔχετε τέκνα;

— Μίαν θυγατέρα.

Ὁ γραμματεὺς ἔγραφε τὰς ἀπαντήσεις ταύτας. Μετὰ μικρὰν δὲ διακοπὴν, ὁ ἀνακριτὴς ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγνωρίζετε, τῷ 1820, τὸν ὑποκόμητα Ἀρμάνδον Βιλλεδιού;

— Ναί.

— Ὁμολογεῖτε ὅτι τὸν ἐφονεύσατε τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Ὁμολογεῖτε ὅτι τὸν ἐφονεύσατε ἐξ ἐνέδρας μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν σας, τοῦ δασοφύλακος Καλλιουέ;

— Ὅχι! ἑκατοντάκις ὄχι!

— Τότε, πῶς ἐξηγεῖτε τὸν θάνατον τοῦ ὑποκόμητος;

— Σᾶς εἶπον ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰλικρινεστέρᾳ τῶν μονομαχιῶν καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του, ὡς ἐγὼ ἐξέθετον τὴν ἰδικὴν μου.

— Λοιπὸν ἐπιμένετε εἰς τὴν νυκτερινὴν μονομαχίαν;

— Ἐπιμένω.

— Ἔχετε ἄδικον. Εἰλικρινῆς καὶ πλήρης ἐξομολόγησις ἠδύνατο μόνον νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἔστω! . . . Ἐκαστος πράττει ὡς σκέπτεται· ἀλλὰ τὸ σύστημα τῆς ὑμετέρας ὑπερασπίσεως εἶναι παράλογον καὶ δὲν θὰ βραδύνω νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

— Δύνασθε νὰ μὲ χαρακτηρίσετε ἔνοχον, ἀλλὰ δὲν θὰ κατορθώσετε καὶ νὰ ἤμαι τοιοῦτος.

— Ἐγνωρίζετε πολὺ πρὸ τοῦ 1820 τὸν κύριον Βιλλεδιού;

— Ναί.

— Ἀπὸ πότε;

— Ἦτο γείτων μου ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ παιδικὸς φίλος μου.

— Αἱ σχέσεις σας ἦσαν συχναί;

— Ναί.

— Ὅρισάτε αὐτὰς καλλίτερον.

— Ἐθηρεύομεν μαζί δις ἢ τρεῖς τῆς ἑβδομάδος καὶ συνετρώγομεν συχνά.

— Μετὰ τοὺς γάμους σας, ἐξηκολούθετε νὰ ἔχετε τὰς αὐτὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού;

— Ναί.

— Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν;

— Ναί.

— Ἦτο ἔγγαμος;

— Ἦτο χῆρος.

— Εἶχε τέκνα;

— Ἐνα υἱόν.

— Αὐτόν, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα σας;

— Ναί.

— Ὁ γάμος αὐτὸς ἐγένετο παρὰ τὴν θέλησίν σας;

— Ὅχι.

— Ὡστε ἐσπρώξατε τὸν κυνισμόν μετὰ τῆς ἀνηθικότητος τοῦ νὰ κάμετε τὸν υἱόν τοῦ θύματός σας νὰ σᾶς ὀνομάξῃ πατέρα! . . .

— Ὁ Θεός, ὁ ἀναγινώσκων ἐν ταῖς καρδίαις τῶν θνητῶν, ἄς ἀναγνώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἄς μὲ κρίνῃ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνύψωσε τετράκις τοὺς ὤμους. Εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Πότε αἱ πρὸς τὴν κόμησσαν σύγγόν σας περιποιήσεις τοῦ κυρίου Βιλ-

διοῦ ἤρχισαν νὰ σὰς ἐμπνέουν ζηλοτυπίαν ;

— Οὐδέποτε ἐζηλοτύπησα, οὔτε τὸν ὑποκόμητα, οὔτε τὴν συζυγόν μου.

— Οὐδέποτε ;

— Οὐδέποτε, κύριε ὦς εἶπον ὑμῖν καὶ χθές, ἡ κυρία Δεβεζαὶ ἦτο ἀγγελος καὶ ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας.

— Ἐσκέφθητε καλῶς πρὶν ἢ ἀπαντήσετε ;

— Ναί, κύριε.

— Καὶ μετὰ δευτέρας σκέψεις ἐπιμένετε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ;

— Ἐπιμένω.

— Ὁ ἀνακριτὴς ἐμειδίασε καὶ ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Ἀλλὰ τότε, ἀνέκραξε, διατὶ ἐφονεύσατε τὸν κύριον Βιλλεδιού, εἴτε ἐξ ἐνέδρας, εἴτε ἐν μονομαχίᾳ, ἀφοῦ δὲν ἠσθάνεσθε κατ' αὐτοῦ ζηλοτυπίαν ;

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Μήπως διὰ τὸν κλέψετε ;

Ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐκ μέρους τοῦ κόμητος.

— Παραδέχομαι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Βασελέ, ὅτι κατελήφθητε ὑπὸ εὐγενοῦς αἰσθημάτων . . . Ἀρνεῖσθε τὴν ζηλοτυπίαν, ὅπως μὴ ἀτιμάσετε τὴν μνήμην τῆς συζύγου σας, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην βλέπομεν ἐγγάμους, ὄντας ζηλοτύπους, χωρὶς ἢ συζυγος αὐτῶν νὰ ἦναι ἔνοχος ἄλλως τε, ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ εὐρίσκεσθε νῦν, ἡ ζηλοτυπία εἶναι ἡ μόνη ἐλαφρυντικὴ περίστασις, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ παραδεχθῆ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἄν πράγματι δὲν ἦσθε ζηλότυπος, καὶ τοῦτο ἀποδειχθῆ, καταδικάζεσθε εἰς θάνατον.

— Δὲν με μέλει πλέον περὶ τῆς ζωῆς μου, ἐπιθύρουν ὁ κόμης.

— Ἔστω ! . . . ἀλλὰ, τί διάβολο ! . . . πρέπει νὰ σκεφθῆτε καὶ περὶ τῆς θυγατρὸς σας . . . Εἶναι λίαν δυσάρεστον, νὰ ἀποθάνῃ τινὸς ὁ πατήρ ἐπὶ τῆς λαίμητόμου.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον. Ὁ ἀνακριτὴς, ὀμιλήσας αὐτῷ περὶ τῆς Μαγδαληνῆς, ἔθιξε τὴν εὐαίσθητοτέραν χορδὴν τῆς καρδίας του.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἴσως νομίσωσιν ὅτι ὁ κύριος Βασελέ, φερόμενος οὕτως, ἐξεδήλου ἀληθῆ εὐμένειαν πρὸς τὸν κατηγορούμενον . . .

Ἐχουσι δίκαιον . . . καὶ ἄδικον ταῦτο χρόνως.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀνακριτοῦ ἦσαν ἐν ἀπολύτῳ διαφωνίᾳ πρὸς τὰ ἀληθῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Οὐδὲν ἔνδιεφετο περὶ τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ ἔμισε δ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κοσμήσῃ δι' ὀλίγου σκανδάλου τὸ φοβερὸν δῶμα τῆς δολοφονίας, ὑπερπαρεσκεύαζε ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς . . .

Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο μεῖζον.

Ὁ κύριος Βασελέ δὲν ἠγνόει ὅτι, ἐν τῇ περιπτώσει—καὶ πρὸς τοῦτο ὁ νόμος εἶναι σαφής—ἡ πτώσις τῆς συζύγου

δικαιολογεῖ τὴν αἵματηρὰν τοῦ συζύγου ἐκδίκησιν. Ἀλλὰ, κολακευόμενος ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν προμελέτην, ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν θὰ διέφευγεν.

Ὁ κόμης ἐξηκολούθει σιγῶν.

— Ἐμπρός ! ἐπανελάβεν ὁ ἀνακριτὴς, προσποιούμενος τὸν συγκεκριμένον μὴ ἐπιμένετε βαδίζοντες ἐν ὀλεθρία ὁδῷ . . . ἐγκαταλείψατε σύστημα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ . . . Εἴπετε τὴν ἀλήθειαν . . . ἐν ταύτῃ καὶ μόνῃ ἔγκειται ἡ σωτηρία . . . Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω σκέφθητε περὶ τῆς θυγατρὸς σας ! . . . Οὐδαὶς θὰ πιστεύσῃ, τὸ ἐννοεῖτε κάλλιστα, ὅτι ἐφονεύσατε τὸν κύριον Βιλλεδιού, ὅπως τὸν ληστεύσετε. Εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν εἴσθε, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε, ληστής· οὐδὲ θὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἐξελέξατε θυελλώδη νύκτα ὅπως, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, λύσετε διὰ μονομαχίας διαφορὰν προσελθοῦσαν ἐκ πολιτικῆς συζητήσεως . . . Ἄλλως τε, ἂν ἦτο μονομαχία, θὰ παρίσταντο, κατὰ τὸ σῆνθος, τέσσαρες μάρτυρες. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι αἱ ἀρνήσεις σας οὐδένα ἀπατῶσι καὶ εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσι ! Ἀπομένει ἡ ζηλοτυπία . . . ὡς τὸ μόνον πιθανὸν ἐλαττήριον τῆς διαγωγῆς σας . . . ἡ ζηλοτυπία, ἣτις πρὸς πλήρη ἐξήγησιν τῆς πράξεώς σας καὶ δύναται, ὑπό τινα ἔσποιν, νὰ τὴν δικαιολογήσῃ.

— Λοιπὸν, ἔστω ! ἐπιθύρουν βραδέως ὁ γέρον· ναί, ἦμην ζηλότυπος.

— Τὸ ὁμολογεῖτε ;

— Ναί.

— Κάλιστα ! . . . Ἐπαινῶ τὴν εὐκρίνειάν σας, καίπερ βραδείαν, καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ ἐπιμένετε εἰς αὐτήν . . . Ὅτε ἐφονεύσατε τὸν κύριον Βιλλεδιού, πρὸ πόσου καιροῦ ἐνομίζετε ὅτι εἴχετε εὐλογοφανεῖς αἰτίας νὰ ἦσθε ζηλότυπος ;

— Μόλις πρὸ μιᾶς μόνον ὥρας.

— Πρὸ μιᾶς μόνον ὥρας ! . . . Εἶναι παράδοξον ! . . .

— Καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια. Εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ κυρίου Ἀρμάνδου Βιλλεδιού ἐπίστευσα τὸ πρῶτον κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820 τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον . . .

— Διηγηθῆτέ μου τὰ περιστατικὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ εἶπε τότε ὅτι τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 20 Σεπτεμβρίου ἤκουσε κρουομένην αἴφνης τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του. Μὴ δυνάμενος, ἔνεκα τῆς θυελλῆς, νὰ κοιμηθῆ, δὲν εἶχε κατακλιθῆ ἔτι. Ἀνοίξας, εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν δασοφύλακα αὐτοῦ Καλλιουέ, τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τῶν ὑπηρετῶν του, ὅστις εἶπεν αὐτῷ ὅτι, περιπολῶν ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἄλσους, εἶδεν ἀνθρώπον τινα, ὅστις ἐφάνη αὐτῷ ὅτι ἦτο ὁ κύριος Βιλλεδιού, ἀνεληθόντα τὸν τοῖχον καὶ βαδίσαντα πρὸς τὸν πύργον. Ὁ δασοφύλαξ ἔσπευσε διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ὅπως ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τὸν κόμητα, ὅστις ἀρπάσας δύο ξίφη ἐξῆλθε μετὰ τοῦ δασοφύλακος.

Ὅτε ἐφθασαν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς κομῆσεως, σχοινίνη κλιμαξὶ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ἐξώστου καὶ ἐν τῷ σκότει διεκρίνετο ἀνὴρ ὄρθιος ἐπ' αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ ἀνοίξῃ τὰ παραθυρόφυλλα. Ταῦτα ὅμως ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα καὶ δὲν ἠνοίγοντο.

Τότε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος κατήλθεν αὐθις. Ὁ κύριος Δεβεζαὶ, μεθ' ὄλην τὴν δικαίαν αὐτοῦ ὀργήν. δὲν ἠθέλησε νὰ προξενήσῃ σκανδάλον πλησίον εἰς τὰ δωμάτια τῆς συζύγου του. Ὅθεν, ἀφίσας τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην ν' ἀπομακρυνθῆ, τὸν ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Καλλιουέ.

Ὅτε ἐφθασαν καὶ οἱ τρεῖς πλησίον εἰς τὴν θέσιν, δι' ἧς ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ὁ κόμης, μὴ ἔχων πλέον λόγους νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργήν του, ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν νὰ σταθῆ, ὅπερ ἐκεῖνος ἔπραξεν ἀμέσως.

Ὁ Καλλιουέ δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἦτο πράγματι ὁ ὑποκόμης Βιλλεδιού, ὅστις, ἀφοῦ ὠρκίσθη εἰς τὴν πίστιν του, ὡς χριστιανοῦ, καὶ εἰς τὴν τιμὴν του, ὡς εὐπατρίδου, ὅτι ἡ κόμησα ἦτο ἀθῶα, καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν συνεμερίζετο ἔρωτα, δὲν ἠγνόει, καὶ ὅτι ἐκεῖνος, προσπαθῆσας νὰ εἰσδύσῃ οὕτω εἰς τὸν κοιτῶνά της ὡθεῖτο πρὸς τοῦτο ὑπὸ ἀληθοῦς παραφροσύνης, . . . ἐτέθη ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ.

Τότε, ἐνώπιον τοῦ Καλλιουέ, ἐγένετο ἡ μονομαχία, κατ' ἣν ἔπεσεν ὁ ὑποκόμης . . .

Ὁ ἀνακριτὴς ἤκουσε τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τοῦ κόμητος, ἧς ἡμεῖς περίληψιν μόνον παρεθέσαμεν ἀνωτέρω, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου σημείου συγκαταθέσεως ἢ ἀμφιβολίας.

Μάτην ὁ κύριος Δεβεζαὶ προσεπάθει ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνακριτοῦ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν οἱ λόγοι του εἶχον προξενήσῃ εἰς αὐτόν. Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ ἦτο ἀπαθέστατον.

Ὅτε ὁ κόμης ἐτελείωσεν, ὁ κύριος Βασελέ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε :

— Χοῦμ ! . . . Χοῦμ ! . . .

Εἶτα σιγῆσας ἐσκέπτετο . . . Ἡ σιωπὴ ὅμως αὐτοῦ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

— Λοιπὸν, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῶν, αὕτη εἶναι ἡ ὀριστικὴ καταθέσις σας ; . . . εἰς αὐτὴν ἐπιμένετε ;

— Εἶπον ὑμῖν πᾶν ὅ,τι συνέβη, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δεβεζαὶ. Μὴ ζητήτε νὰ με ἀναγκάσετε νὰ μεταβάλω τι . . . οὐδὲ λέξιν δύναμαι νὰ μεταβάλω.

— Χοῦμ ! . . . Χοῦμ ! . . . ἐπανελάβεν ὁ ἀνακριτὴς.

MZ'

Ἡ κηλὶς τοῦ αἵματος.

— Λοιπὸν, προσέθετο ἀμέσως ὁ κύριος Βασελέ, καταλιπὼν αἴφνης τὸ εὐμενὲς ἦθός του, εἶδτε τὸν κύριον Βιλλεδιού ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς συζύγου σας καὶ ἐπεριμείνατε ἡσυχῶς νὰ καταβῆ . . . Διὰ σύζυγον, τὸσον ζηλοτύπως φρουροῦν-

τα τὴν τιμὴν του, τοῦτο μοὶ φαίνεται κάπως ἀπίθανον.

— Ἐπαναλαμβάνω ὑμῖν, κύριε, ὅτι τὰ παραθυρόφυλλα δὲν ἠνοίγοντο. Πιστεύσατε ὅτι, ἂν ἐβλεπον τὸν ὑποκόμητα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Δεβεζαί, θὰ ἐνήργουν πολὺ διαφορετικῶς.

— Καὶ τί θὰ ἐκάνετε ;

— Θὰ εἰσηρχόμην καὶ ἐγὼ ὀπισθὲν του καὶ σὰς ὁμῶς ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο ζῶν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! . . . Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ σας, ὅστις ἐπὶ τέλους φανεροῦται . . . Εἶπετε περὶ τινος σχοινίνης κ' ἱμακός ;

— Ναι.

— Ἴ ἐγένεν ;

— Ὁ ὑποκόμης εἶχε λάβῃ αὐτὴν μεθ' ἐαυτοῦ.

— Κεὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ;

— Εἶπον εἰς τὸν Καλλιουὲ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

— Σὰς ὑπήκουσε ;

— Πιστεύω οὐδέποτε ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἀφοσιώσώς του.

— Πράγματι, μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς ταῦτα πάντα ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἐνεργητικώτατον μέρος. Θὰ ἰδοῦμεν . . . Τώρα παραδέχομαι ὅτι ἐμονομαχήσατε μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού. Βεβαίως, ἡ μονομαχία εἶναι ἐγκλημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου . . . Ἄλλ' ἀπὸ τῆς μονομαχίας ἄχρι τῆς δολοφονίας εἶναι μεγίστη ἡ ἀπόστασις . . . Ἄλλὰ διατί, ἀφοῦ ἡ μονομαχία ὑπῆρξεν ἔντιμος, δὲν κατεστήσατε αὐτὴν γνωστὴν τὴν ἐπιούσαν ;

— Διότι ὤφειλον ταῦτοχρόνως ν' ἀποκαλύψω καὶ τὴν αἰτίαν τῆς μονομαχίας, καὶ ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, παραμορφωμένη καὶ δηλητηριαζομένη ὑπὸ τῆς συκοφαντίας, ἤθελεν ἀτιμάσῃ τὴν κυρίαν Δεβεζαί.

— Καὶ τότε ἐσκέφθητε νὰ ἐξαφανίσετε τὸ πτώμα ἐν τοῖς νεκρικοῖς ὑπογείοις τῆς οἰκογενείας σας ;

— Ἡ ἰδέα αὕτη, ἥτις μοὶ ἐφάνη τὸ πρῶτον μισητὴ καὶ ἱερόσυλος, ἐπῆλθεν εἰς τὸν Καλλιουὲ.

[Ἐπιτεταί συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Τέλος]

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶνε παντοδύναμος, καὶ δὲν δίδει λόγον τῶν πράξεών της παρὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀρανζουέζ εἶνε ἴσως πολὺ μακρὰν τῆς Μαδρίτης. Τὸ ταξεῖδιον τοῦτο θὰ κουράσει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἐσκουριάλ εἶνε πλησιέστερον καὶ ὑπάρχουσι ἐκεῖ κῆποι ἐπίσης ὄρατοι . . .

— Τὸ Ἐσκουριάλ ! Τὸ Ἐσκουριάλ ! ἀνέκραζεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τρόμου, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι παρὰ μόνον τάφοι.

— Ἡ ὄρα παρέρχεται, εἶπε ψυχρῶς ὁ μοναχός. Ὁ κώδων ἐσήμανε πρὸ πολ-

λοῦ. Μεγαλειότατε, εὐαρεστήθητε νὰ γονυπετήσετε. Ἴδού, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ προσευχητήριον.

— Ὑποστηρίζατέ με, αἰδεσιμώτατε.

Ὁ βασιλεὺς, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ, ἐγονυπέτησε μετὰ κόπου ἐπὶ μεταξοπτίλου προσκεφαλαίου. Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἠρώτησεν αὐτὸν ὁποῖαν εὐχὴν ν' ἀπαγγείλῃ.

— Ἐχετε τὸ προσευχητῆριόν σας, αἰδεσιμώτατε ; ἠρώτησε Φίλιππος ὁ Γ', ἀνοίξατέ το ταχέως. Ὅλαι αἱ εὐχαὶ εἶνε εὐάρεστοι πρὸς τὸν Θεόν, ὡς μοὶ ἔλεγε χθὲς ὁ πνευματικὸς μου.

— Εἰς ψαλμός ! . . . ἀνέκραζεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ἀνοίγων τὸ προσευχητῆριον αὐτοῦ. Θὰ ἀπαγγείλω τὸν πρῶτον στίχον καὶ Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, θὰ τὸν ἐπαναλάβετε.

Καὶ μετὰ φωνῆς γλυκυτάτης, ἀλλ' ἐπιβλητικῆς, ὁ μοναχὸς ἀπήγγειλε τὸν πρῶτον στίχον τοῦ πεντηκοστοῦ ψαλμοῦ :

« Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισεν ἐκπληκτικῶς τὸν μοναχόν, καὶ εἶτα ἐπανέλαβε, διὰ φωνῆς ἐλαφρῶς κυμαινομένης, τὰς ἱερὰς λέξεις τοῦ ψαλμοῦ. Ὁ μοναχὸς ἀνέγνωσεν εἶτα τὸν ἐπόμενον στίχον, ἐκάστην τοῦ ὁποῖου λέξιν ἐτόνιζε μετ' ἰδιαιτέου τόνου :

« Καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμιμά μου.

— Ἄλλ' ὁ ψαλμός αὐτός, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διακόπτων τὸν μοναχόν, εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἐπτὰ ψαλμῶν τῆς μετανοίας, τοὺς ὁποίους συνεθίζουσ ν' ἀπαγγέλου ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ψυχορραγούντων.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, συνεμορφώθην μετὰ τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔδωσεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἤνοιξα τυχαίως τὸ προσευχητῆριόν μου ἂν κατὰ τὴν περιστασιὴν αὐτὴν ἠμάρτησα, παρακαλῶ εὐσεβάστως Ὑμᾶς νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀφοῦ ἀναμνησθῆτε ὅτι οἱ μοναχοὶ τοῦ τάγματός μου δὲν ἀπολαμβάνουν τῆς τιμῆς νὰ εὐρίσκωνται ἐνώπιον ζώντων βασιλέων.

— Εἶνε ἀληθές, ὑπέλαβε λίαν ἀποτόμως Φίλιππος ὁ Γ', ἀλλ' αἱ κημαὶ μου δὲν δύνανται νὰ μείνουν πολλὴν ὄραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν· βοήθησόν με νὰ ἐγερωθῶ καὶ ὠδήγησόν με εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν μου.

Σιγῇ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς. Ὁ βασιλεὺς, ὀδηγούμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρού του, ἔρριπτε βλέμματα, πρῶτην ταύτην φοράν, ὑποπτα ἐπὶ τοῦ γέροντος μοναχοῦ, τοῦ ὑποστηρίζοντος αὐτόν. Διὰ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων ὁ βασιλεὺς προσεπάθει ἐναργῶς ν' ἀνακαλύψῃ τι, ν' ἀναμνησθῇ μορφῆς τινος, ἧς ἡ ἀνάμνησις πρὸ πολλοῦ τῷ διέφευγεν.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρού, ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος προσεκλίθη εὐσεβάστως καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ.

— Σταθῆτε ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος Φίλιππος ὁ Γ', ποῦ πηγαίνετε ;

— Μεγαλειότατε, ἐπιτρέφατέ μοι ν' ἀμαυρῶμαι, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, παρετήρησα ὅτι δυσηρέστησα Ὑμᾶς, ἀτυχῶς.

— Σταθῆτε ! Εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφοῦ τοῦ μένετε εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Ἐσκουριάλ ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Ἐγνωρίσατε τὸν κόμητα Πατασεράδα ; Εἴσθε φίλος του ; συγγενῆς του ἴσως ;

— Μεγαλειότατε, ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἦτον ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως καὶ αὐθάδης περιφρονητῆς τῶν τύπων τῆς ἐθιμοταξίας. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως, οἱ ὁποῖοι μάλιστα παραβαίνουσι τὴν ἐθιμοταξίαν !

Φίλιππος ὁ Γ' ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὡς ἄνθρωπος ἀναλαμβάνων ἐκ ληθαργου.

— Αἰδεσιμώτατε, ἐπανελάβην ἡρέμα καὶ σχεδὸν δειλῶς ὁ βασιλεὺς, νομίζετε ὅτι θὰ δώσω λόγον ἐνώπιον τοῦ Ὑπερτάτου Κοιτοῦ διὰ τὸ αἶμα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων νέων ; !

— Μεγαλειότατε, αὐτὸ εἶνε ζήτημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λύσῃ ὁ αἰδέσιμος πνευματικὸς Σας, πατὴρ Ἀλλιάγας.

— Θὰ ἐρωτήσω τὸν πνευματικόν μου, ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, μετὰ τινὰς δὲ στιγμᾶς ἐπρόσθεσεν : Θεέ μου, αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει· βεβαίως ὁ μικρὸς μέχρι τοῦ προσευχητηρίου μου δρόμος θὰ μὲ ἐκούρασε πολὺ, διότι πρὸ μιᾶς σχεδὸν στιγμῆς ἤμην παγωμένος ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ τώρα μοὶ φαίνεται ὅτι φλέγομαι. Δὲν νομίζετε καὶ ὑμεῖς, αἰδεσιμώτατε, ὅτι ἀνεπτύχθη ἤδη εἰς τὸ δωμάτιον μεγάλη θερμότης ;

— Μεγαλειότατε, εἶμαι γέρον, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου τὸ αἶμα σχεδὸν παγώνει εἰς τὰς φλέβας. Δὲν αἰσθάνομαι θερμότητα.

— Περίεργον ! ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς, οὐτινος ἡ κεφαλὴ ἐφαίνετο κλίνουσα ὀλονέν, ὡς εἰ ἀφῆνης πρὸσεβλήθη ὑπὸ νάρκης, προηγουμένης τοῦ ὕπνου.

Ἦδη ἡ θερμάστρα ὠμοιάζε μετὰ κάμινον ἀνημμένον, ὡς ἐκ τοῦ σφοδροῦ πυρός, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὁποῖου ὁ ἀὴρ ἠραιούτο· αἱ ἀνημμένα λαμπάδες, τῆς ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ προσευχητηρίου τεθειμένης ἀργυρᾶς λυχνίας, ἀνέπεμπον ὠχρὰν λάμψιν.

Ἐξω ἡ σελήνη ἀνέτελλεν ἐκ τῶν κήπων τοῦ Buen Retiro, διὰ τῶν ὕαλων δὲ τῶν παραθύρων ἐφαίνετο ὁ ἔριππος ἀνδρίας Καρόλου τοῦ Ε', περιβεβλημένου τὴν πολεμικὴν αὐτοῦ πανοπλίαν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ ἄφανος ἐκεῖνος βασιλεὺς παρετήρει διὰ βλέμματος κατηφοῦς τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἐγγονοῦ του ! Εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἔναντι ἀλλήλων, δύο βασιλεῖαι, ἡ μὲν ἐξ ὀρειχάλκου καὶ σιδήρου, ἡ δ' ἐκ σαρκὸς καὶ ὀστέων· ἡ μία ἴστατο ὀρθία καὶ ὑπερήφανος, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίων τῆς βασιλίδος τῆς νυκτός, κατακεκλιμένη δὲ καὶ ἀσθμαίνουσα ἡ ἑτέρα ὑπὸ τὴν τεχνιτὴν θερμότητα θερμάστρας !

Ὁ βασιλεὺς ἀφῆνης ἀπεσπάσθη τοῦ ληθαργου του, ἀπομάσσω δὲ τὸν ἰδρωτά, τὸν περιρρέοντα τὸ μέτωπόν του, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀκαταλήπτου :

— Διατάξατε νὰ πάρουν τὴν θερμάστραν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μοναχός, θὰ γνωστοποιήσω τὴν διαταγὴν σας εἰς τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐπιτετραμμένον τὰ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

— Κάμετε γρήγορα! ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐξῆλθεν, ἐν διαστήματι δὲ δευτερολέπτων τινῶν εἰσῆλθε πάλιν. Ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο ὑπερβαλλόντως ὠχρὸς καὶ μετὰ δυσκολίας ἀναπνέων.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὁ ἀξιωματικὸς δὲν εἶνε ἐδῶ, ἔστειλα ὅμως νὰ τὸν φωνάξουν, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπήντησε, μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνέκραξεν:

— Θὰ λιποθυμήσω, αἰδεσιμώτατε, ξεκομβώσατε τὸ ἔνδυμά μου...

— Μεγαλειότατε, διέκοψεν ὁ μοναχός, εἶμαι ἀνάξιος τῆς τοιαύτης τιμῆς· ἡ ἐθιμοταξία δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἐμέ, τὸν ταπεινὸν ἀδελφὸν Ἰερωνυμίτην, νὰ ἐγγίξῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ βασιλέως· τὸ καθήκον τοῦτο εἶνε ἀνατεθειμένον εἰς τὸν ἀρχοντα δοῦκα Μεδίαν Τσέλι, τὸν μέγαν ἀρχιθαλαμηπόλον.

— Θεέ μου! εἶνε ἀληθές... ἀλλὰ πνίγομαι... Ἄερα!... ἀερα!... αἰδεσιμώτατε... ἀνοίξατε ἐκεῖνο τὸ παράθυρον...

— Μεγαλειότατε! δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην ἰδιότητα· μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον... μόνος ὁ ἀρχιτρικλινὸς ἢ ὁ ἀρχικυνηγὸς δύναται ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως.

Ἐλεγε ταῦτα ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ διεκόπτετο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του καθίσταντο βλοσυροί.

Ὁ βασιλεὺς κατέβαλλε τελευταίαν προσπάθειαν ἵνα ἐγερεθῇ, ἀλλ' ἐπανάπεσε πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— Ἀχ! ἀνέκραξε μετὰ κόπου, αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμωρία... Μοναχέ... μοναχέ... δὲν βλέπετε ὅτι κινδυνεύω ν' ἀποθάνω, ἂν δὲν ἀναπνεύσω ἀερα καθαρὸν;... Πρέπει νὰ πετάξουν ἔξω αὐτὴν τὴν θερμάστραν... ἡ ὁποία... μὲ φονεύει!...

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἔκλινε τότε πρὸς τὸ οὐς Φιλίππου τοῦ Γ', καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἥτις ἐπροξένησε παγετώδη φρικίασιν τῶ ψυχορραγοῦντι βασιλεῖ, ἐπῆυξσε δὲ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ βίασαν, δι' ἐτέρρας ἠθικῆς, φοβερωτέρας ἴσως, εἶπεν:

— Ἐνθυμεῖσθε, Μεγαλειότατε, ὅτι ὁ δὸν Πέτρος Πατασεράδας ἀπέθανε διὰ χειρὸς τοῦ δημίου, διότι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας, δὲν εὐρίσκειτο παρῶν διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν γραφίδα πρὸς τὸν βασιλέα; Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ δὸν Φερδινάνδος Πατασεράδας ἀπέθανεν ἐπίσης διὰ χειρὸς τοῦ δημίου, διότι ἐτόλμησε νὰ ἐγγίξῃ τὴν βασιλίτσαν, προκειμένου μάλιστα νὰ σώσῃ αὐτήν;...

— Πατασεράδα! Πατασεράδα! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, οὐτινος ἡ γενειὰς καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὠρθώθησαν ὑπὸ τῆς φρίκης, πάντοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα θ' ἀκούω!...

Καὶ ἐθεώρησε τὸν μοναχόν, ὅστις ἱστατο ἀκίνητος καὶ ἄφωνος παρὰ τὸ ἀνακλίντρου αὐτοῦ, μὲ τὴν κεφαλὴν ἡμικρυμμένην διὰ τῶν πτυχῶν τῆς καλύπτρας του.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς, ἔλεος, μοναχέ μὴ περιμένῃς τὸν ἐπιτετραμμένον μου, ἀλλὰ πέταξε ἔξω μόνος σου τὴν θερμάστραν... Σοὶ δίδω τὸν βασιλικὸν μου λόγον, ὅτι δὲν θὰ καταδιωχθῆς δι' ἔλλειψιν ἐθιμοταξίας... Μοναχέ! θὰ πράξω ἔτι περισσότερον! Θὰ σοὶ παραχωρήσω, κατ' ἀρέσκειαν, τὴν πρώτην ἐκκλησιαστικὴν θέσιν, ἡ ὁποία θέλει χηρεῦσαι... Αἰδεσιμώτατε... εἰπέτε μου... ἀπαντήσατέ μου!... Τί ἄλλο θέλετε;... ὦ! χάριν!... Χάριν!... Ἐλεος, Θεέ μου!...

Ἄλλ' ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος πάντοτε ἀπαθής, ἐψιθύρισε:

— Χάρις δὲν ἐδόθη οὔτε εἰς τὸν δὸν Πέτρον, οὔτε εἰς τὸν ἀδελφόν του, δὸν Φερδινάνδον!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, Φίλιππος ὁ Γ' ἀφῆκε τελευταίαν κραυγὴν, κραυγὴν λύπης καὶ ἀπελπισίας. Μετ' ὀλίγον ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ:

— Μοναχέ! τώρα σὲ ἀναγνωρίζω!... εἶσαι ὁ κόμης Πατασεράδας!...

Καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἦδη ἡ θύρα τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου ἠνεώχθη, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ἐπιφορτισμένος τὰ τῆς ὑπηρεσίας τῆς θερμάστρας, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τοῦ βασιλέως.

— Ἐγκαίριως ἔρχεσθε, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ μοναχός, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔπεσε λιπόθυμος, διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ περισσότερον εἰς τὴν θερμότητα αὐτήν.

Ἡ θερμάστρα μετεφέρθη εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ὁ δὲ ἱατρός ἔσπευσε πλησίον τοῦ βασιλέως, ὃν ἐθεώρει ὄλονεν μετ' αὐξούσης ταραχῆς. Ἐνῶ δὲ κατεγίνετο εἰς ἐξέτασιν, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα μετ' ἐκτάκτου γαλήνης περιεμένετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀμβρόσιου, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεώχθη ἐκ νέου, καὶ ἀξιωματικὸς τις, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἰστάμενος, ἀνέκραξεν:

— Ὁ Ἄρχων πρίγκηψ τῶν Ἀστουριῶν ἐρωτᾷ, ἂν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον, ἵνα προσφέρῃ τὰ σεβασματὰ τοῦ πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἔρριψεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὸν ἱατρόν, καὶ εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

— Κύριε, τῶ εἶπε, δὲν ὑπάρχει πλέον πρίγκηψ τῶν Ἀστουριῶν. Ἀναγγεῖλατε τοῦτο πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Φίλιππον τὸν Δ', βασιλέα τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ ἐθιμοταξία δ' ἀπαιτεῖ, προτοῦ ἀνέλθει ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ νέος βασιλεὺς, νὰ ἐπισκεφθῇ, πρῶτος πάντων, τὸν μακαρίτην βασιλέα!

Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῶ Ἐξωτερικῷ, εὐθερεα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίσημ ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελμένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελιῶν, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἑλμά, ἡτο σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μόλου ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερσίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.10 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀφρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἑβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Γ. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχολάχα τινῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλουόμενων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρος τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 4.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠπῆ, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακουρήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Πραοτείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀλφταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἴκοσι ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Ναταῖοι, ὑπὸ Σατωβριζάν, μετάφρασις Κ. Γ. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἠθῶν, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλιφορνῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Γ. Σιδ. Σκυλίτση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρωὶς, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἡτο Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐνέου (τόμοι 4) δρ. 4.60 — Ὁ Ἰατρός τῶν Γυναικῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πίλεμος τῶν Γουναϊκῶν δρ. 2.20 — Ναβᾶ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Διηγῆματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουζῆ (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενιστὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Τὸ Φερουρὸν Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενεῖο Σὺν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἡτο Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάτος, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 2.70 — Τὰ χάλια μας, κωμῶδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 80 — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier δρ. 4.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 4.70 — Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου, λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70.